

50 χρόνια πέρασαν από το μακρινό 1972, τη μέρα που πρωτοήρθα στο Πολυτεχνείο σαν φοιτήτρια της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών. Αυτό που επέλεξα, ήταν ακριβώς αυτό που ήθελα και απολάμβανα την κάθε δραστηριότητά μου. Το Πολυτεχνείο έγινε το δεύτερο σπίτι μου. Παρ' όλες τις δυσκολίες του συνδυασμού δουλειά και οικογένεια, το δίπτυχο «διδασκαλία και έρευνα» είναι μοναδικό.

Από τη συνεργασία μου με τους φοιτητές, σαν διδάσκουσα αλλά και σαν διδασκόμενη από αυτούς, ένιωθα ότι δεν μεγαλώνω ποτέ, παρέμεινα εκεί, στην ηλικία των φοιτητικών μου χρόνων.

Μέσα από τη δουλειά στη Σχολή και το Ίδρυμα είχα την ευκαιρία να έρθω σε επαφή και να συνεργαστώ με εκλεκτούς συναδέλφους. Σχολειό κανονικό οι συνελεύσεις Τομέα και Σχολής, αλλά και οι συνεδριάσεις της Συγκλήτου.

Θέλω να ευχαριστήσω όλους τους συναδέλφους, σημερινούς αλλά και παλαιότερους: του Εργαστηρίου Εφαρμοσμένης Υδραυλικής, του Τομέα Υδατικών Πόρων και Περιβάλλοντος, της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών και όσους έχω γνωρίσει μέσα στο Πολυτεχνείο από τις άλλες Σχολές.

Νιώθω υποχρέωση να αναφερθώ ιδιαίτερα στον καθηγητή Γιώργο Νουτσόπουλο που μου έδωσε την ευκαιρία να περπατήσω αυτόν το μοναδικό δρόμο.

Τέλος θέλω να ευχαριστήσω όλους τους σπουδαστές που «πέρασαν από τα χέρια μου» και συνετέλεσαν στο να νιώθω σήμερα τόσο πλήρης, ώστε να λέω ότι, αν ξανάρχιζα από την αρχή, πάλι τα ίδια θα έκανα.

Καίτη Νάνου – Γιάνναρου